

АНГЕЛ БОНОВ
ПО УЛИЦИТЕ НА ЛУННИЯ
ГРАД

chitanka.info

Ракетният кораб излита от земята и стремително се понася в междупланетното пространство... След три денонощия той кацва на Луната. Какво са за съвременната техника 384-те хиляди километра, които отделят Земята от нейния спътник!

От ракетата слизат десетина души — учени и инженери, облечени в специални дрехи (скафандри). Първите посетители на Луната стъпват неуверено. Около тях, докъдето поглед стига, се простират скали, равнини, покрити с прах, огромни пукнатини и пещери. Никой не се опитва да говори, защото не биха могли да се чуят — на Луната няма въздух, който да разнася звука. Учените включват специалните апарати. Групата минава край една пещера. Тя е удобна, просторна. Решават да се настанят в нея. На входа поставят двойна врата от пластмаса. Развиват кабел, нагласяват акумулаторите. Електрически крушки осветяват тъмните сводове на пещерата. Време е да се започнат научните изследвания. Нищо не може да попречи — дори това, че запасът от въздух е привършен. В пещерата има особен вид лед. От него се получава вода, която електричеството разлага. Така има непрекъснат приток от кислород...

От Земята пристигат нови ракети. Те донасят съоръжения и хора. Една след други изникват сгради — жилища, заводи, слънчева електростанция, лунни оранжерии, в които се отглеждат най-разнообразни растения. Израства цял град...

Минават години. Дните, когато учените предприеха първото летене до Луната, са вече далечен спомен. Бащите и майките разказват на своите палавници, как някога в детските им години е бил пуснат първия изкуствен спътник на Земята, как в първите ракети, тръгнали за Луната, нямало хора. Недоумяват децата — някои от тях току-що са се върнали от пътешествие до Луната. Там има огромни градове. Как може някога да е било пустиня!

До Луната вече се отива лесно. Но хората искат да видят други, далечни светове. И ето, една утрин огромен ракетен кораб се отправя към Марс. Пътят до тази планета е дълъг — 56 милиона километра. Дори и ракетата, която пътува с шеметна бързина, го изминава за повече от една година. Суров мраз посреща пътниците. Но все пак там може да се живее. Към Марс политат нови въздушни кораби. Заселват се хора, издигат се постройки...

Може би мислите, драги читатели, че ви разказваме някаква фантастична приказка. Не, ние само ви пренесохме за малко в недалечното бъдеще. Разходихме се с вас в 21-вия век. Тогава нашите мечти ще се превърнат в действителност.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 74/1957 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.